

ρνη αγαπημένη

...την ώρα που οι **Τούρκοι** μάς **έσφαζαν,**

εβίαζαν τις γυναίκες και έκαιγαν την πόλη, στο αγγλικό θωρηκτό, που ήταν αγκυροβολημένο στον κόλπο της Σμύρνης, επαιάνιζε το απόγευμα η μουσική για να **πάρουν οι Εγγλέζοι το τσάι. Αυτοί ήσαν οι χριστιανοί, οι οποίοι ελπίζαμε ότι θα μας γλίτωναν.** Αλλά μια που μιλούμε για καλούς χριστιανούς, γιατί να μη θυμηθούμε τους χειρότερους χριστιανούς, τους **Γερμανούς,** και προπαντός να πάμε πίσω πάρα πολλά χρόνια, πριν από τον Πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο, όταν ήρθε ως διοργανωτής του τουρκικού στρατού ένας Γερμανός στρατηγός, ένας φανατικός σκύλος, ο **Λίμαν φον Σάντερς,** ο οποίος η πρώτη δουλειά που υπέδειξε στους Τούρκους ήταν να διώξουν από όλα τα παράλια της Μικράς Ασίας τους Έλληνες, διότι τους είπε ότι είναι επιζήμιο γι' αυτούς στα παράλια της Μικράς Ασίας που έβλεπαν στο Αιγαίο και στα καινούργιοελευθερωθέντα νησιά μας του Αιγαίου να κατοικούν Έλληνες. Από τότε άρχισε ο διωγμός, καθ' υπόδειξη αυτής της απαίσιης φυλής των χριστιανών Γερμανών, οι οποίοι αν κέρδιζαν τον πόλεμο, θα είχαν τον Χίτλερ ήρωα και τώρα παρουσιάζονται ως Χριστιανοδημοκράτες και Σοσιαλδημοκράτες. Πού ήσαν αυτοί όταν οι χιτλερικοί έκαιγαν ζωντανούς τους δυστυχισμένους Εβραίους, οι οποίοι ποτέ δεν τους πείραξαν, αλλά απεναντίας βοηθούσαν οικονομικώς την ανάπτυξη της Γερμανίας;

Και άρχισε από τότε ο διωγμός των Ελλήνων. Οι Τούρκοι εδημιούργησαν τα Τάγματα Εργασίας, τα οποία έλεγαν **Αμελέτ Ταμπουρού,** και ήθελαν τους

Έλληνες, τους δυστυχισμένους ραγιάδες, δηλαδή Οθωμανούς υπηκόους, να σπάζουν πέτρες γυμνοί και ξεσκούφωτοι μέσα στο λιοπύρι ή στα χιόνια.

Πραγματικός όλεθρος και καταστροφή από τους Τούρκους. Αλλά μήπως και οι δικοί μας, οι τότε κυβερνώντες, μας εφέρθησαν καλύτερα;

Νομίζω ότι έχω πει ότι ο ένας από τα αδέλφια μου, που υπηρετούσαν όλοι στο στρατό και ας λέγανε ότι δεν στρατεύτηκαν οι Μικρασιάτες, ήταν στο στρατό από την πρώτη μέρα, είχε τοποθετηθεί στους κώδικες και γι' αυτό έμεινε σε όλη τη διάρκεια του πολέμου μέσα στη Σμύρνη. Μία εβδομάδα πριν μουν οι Τούρκοι στη Σμύρνη, διετάχθη να καταστρέψει τους **κώδικες**. Από αυτό καταλάβαμε ότι δεν υπήρχε πλέον ελπίδα σωτηρίας και συνεννοήθηκε με τον θείο μου, ο οποίος ήταν ο αρχηγός της οικογένειας, και μαζεύτηκαν τριάντα πέντε τόσοι συγγενείς και βγάλαμε εισιτήρια, τα οποία καλοπληρώθηκαν, διότι επρόκειτο να περάσει από τη Σμύρνη ένα αγγλικό πλοίο, για να μπορέσουμε να διαφύγουμε. Αλλά, κατά διαταγή της τότε κυβερνήσεώς μας, ζητούσαν διαβατήριο, πράγμα το οποίο ήταν αδύνατο να μας δώσουν. **Και αυτό διότι οι τότε κυβερνώντες φοβόντουσαν ότι θα άλλαζε το εκλογικό σώμα με την άφιξη των Ελλήνων της Σμύρνης**, οι οποίοι ήσαν όλοι Βενιζελικοί.

Γι' αυτό λέω τι να πρωτοδεί κανείς. Τους Εγγλέζους να πίνουν το τσάι τους με μουσική την ώρα που μας σφάζανε, τους Γερμανούς που υπέδειξαν την καταστροφή του ελληνισμού της Μικράς Ασίας, ή τους δικούς μας συμπατριώτες που άφησαν να μας σφάξουν μην τυχόν και αλλοιωθεί το εκλογικό σώμα; Και μια που μιλάμε για τους καλούς χριστιανούς —εκ των υστέρων φυσικά το έμαθα αυτό— ο αδελφός της κατόπιν γυναίκας μου, ο Νίκος, καλός κολυμβητής, έπεσε στη θάλασσα και κολυμπώντας έφτασε σε ένα αγγλικό πολεμικό παρακαλώντας ν' ανεβεί επάνω για να σωθεί από τους Τούρκους. Διότι ήταν τότε δεκαεπτά ετών και εκινδύνευε να αιχμαλωτισθεί. **Αντί απαντήσεως, του έριξαν ζεματιστό νερό...**

Έπειτα πήγε σε ένα ιταλικό πολεμικό. Οι Ιταλοί ήσαν ανέκαθεν εχθροί προς εμάς, αντίθετοι στην κατοχή Μικρασιατικών εδαφών από την Ελλάδα. **Παρ' όλα αυτά έδειξαν ανθρωπισμό την ώρα της καταστροφής.** Εν αντιθέσει με τους κυρίους Εγγλέζους, οι οποίοι την ώρα που οι Τούρκοι εβίαζαν τις γυναίκες και έσφαζαν τους άντρες και μας έκαιγαν, έπιναν το τσάι τους συνοδεία μουσικής. Εν πάση περιπτώσει, τον βοηθήσανε τον Νίκο οι Ιταλοί, τον σκουπίσανε, τον στεγνώσανε, του έδωσαν καινούργια ρούχα στεγνά και τον βοήθησαν και επιβιβάστηκε σε ένα πλοίο που είχε Ιταλούς υπηκόους και έτσι σώθηκε από την αιχμαλωσία, εν αντιθέσει με τον μεγαλύτερο αδελφό του, τον Ηλία, ο οποίος τρεις μήνες προ της καταστροφής εστρατεύθη και με όλους τους Σμυρνιούς της ηλικίας του, μετά από μία πρόχειρη εκγύμναση, τον έστειλαν στο μέτωπο —απροετοίμαστα παιδιά δεκαοκτώ και δεκαεννιά ετών— και έκτοτε εχάθηκε το παλικάρι και δεν ξαναέδωσε σημεία ζωής, θύμα και αυτό της τουρκικής θηριωδίας και της ελληνικής αδιαφορίας προς τον πληθυσμό της Μικράς Ασίας.

Και μια και μιλάμε για στρατιωτικά θέματα, ας πάμε λίγο πίσω. Μετά την αποτυχία της εκστρατείας του Σαγγαρίου, όπου αρχιστράτηγος ήταν ο Παπούλας αλλά εμπνευστής της ήταν ο τότε βασιλεύς Κωνσταντίνος και το περί αυτόν επιτελείο, έριξαν όλο το βάρος της αποτυχίας εις τον Παπούλα και τον αντικατέστησαν με ένα νέο αρχιστράτηγο, τον Χατζανέστη, έναν άνθρωπο ο οποίος με τις πράξεις του απέδειξε ότι δεν ήταν και πολύ γνωστικός.

Η πρώτη διαταγή που έβγαλε ο **Χατζανέστης** μόλις ήρθε στη Σμύρνη ήταν να απαγορευθεί ο περίπατος των στρατιωτών εις την προκουαία. Απηγόρευσε να περνούν από την προκουαία απλοί στρατιώτες. Και νομίζω πως, όταν επήρχετο μάλλον η καταστροφή, και για να ανακόψουν το κύμα της φυγής των Μικρασιατών προς τον ελλαδικό χώρο, έβγαλαν ανακοινωθέν και **έλεγαν ότι το τρίτο σώμα στρατού σώζει την τιμήν της Πατρίδος, ότι δηλαδή ανεκόπη η προέλαση του Κεμάλ, πράγμα ψευδέστατο, διότι δύο μέρες πριν ολόκληρο αυτό το σώμα είχε παραδοθεί εις τον Κεμάλ.**

Πηγές: (Από το βιβλίο **ΠΩΣ ΝΑ ΣΕ ΞΕΧΑΣΩ ΣΜΥΡΝΗ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ** - Εκδόσεις ΩΚΕΑΝΙΔΑ ΑΘΗΝΑ 1996), [Αντιαιρετικόν](#) [Εγκόλπιον-](#)
agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr